

ПРОТОКОЛ

№ 87

гр. Пловдив, 22.02.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Милена Б. Рангелова
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
и прокурора Андрея Ат. Атанасов

Сложи за разглеждане докладваното от Милена Б. Рангелова Въззивно частно наказателно дело № 20245000600091 по описа за 2024 година.

На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

Жалбоподателят (обвиняем) **Б. К. Б.** се явява лично и с **адв. Д. М.** с пълномощно от днес.

Не се явява адв. Т. Ч., също защитник на обвиняемия Б..

Жалбоподателят (обвиняем) **Г. М.** се явява лично и с **адв. Т. К.**, редовно упълномощена от по-рано.

Предвид обстоятелството, че обвиняемият Г. М. е гражданин на С. М. и не владее български език, е призван и се явява в съдебната зала преводач от български на македонски език и обратно – М. Г., извършил превода и пред първоинстанционния Окръжен съд Пловдив.

Обвиняемият Г. М. /чрез преводача/: Съгласен съм същият преводач да ми превежда. Предлаганият от него превод разбирам.

Съдът, с оглед изявлението на обвиняемия,

О П Р Е Д Е Л И:

НАЗНАЧАВА М. Г. за преводач на обвиняемия Г. М. от български на македонски език и обратно.

Преводачът М. е със снета от първата инстанция самоличност.

На преводача се напомни отговорността по чл. 290, ал. 2 от НК.

Преводачът М. Г.: Обещавам коректен, добросъвестен и точен превод. Известна ми е наказателната отговорност.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

Адв. М.: Моля да дадете ход на делото.

Обвиняемият Б. Б.: Да се гледа делото днес.

Адв. К.: Да се даде ход на делото.

Обвиняемият Г. М.: Да се разгледа днес делото.

Знам, че делото днес е за задържането ми под стража.

Съдът намира, че не са налице процесуални пречки за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Докладва се делото:

Производството е по реда на чл. 64, ал. 7, 8 и 9 от НПК, образувано по частни жалби на адв. Т. Ч. и адв. Т. К. – защитници съответно на Б. К. Б. и Г. М., обвиняеми по ДП № 50/2024 г. на РУ Т. при ОД на МВР Пловдив, срещу протоколно определение № 280 от 17.02.2024 г., постановено по ЧНД № 439/2024 г. на Пловдивски окръжен съд, с което по отношение на всеки двамата обвиняеми е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“.

Прочетоха се двете частни жалби.

На страните се разясниха правата по чл. 274 и чл. 275 от НПК.

Адв. М.: Поддържа жалбата. Нямаме искания за отводи към състава и такива за други доказателства по делото. Ще се ползваме от събраните по делото доказателства в първата инстанция.

Обвиняемият Б. Б.: Не възразявам вие да гледате делото за мярката ми за неотклонение. Поддържам жалбата на адвоката ми.

Адв. К.: Също поддържа жалбата и нямаме искания, вкл. за отводи към състава.

Обвиняемият Г. М.: Нямам възражения вие да разгледате делото ми днес. Поддържам жалбата на адвоката и нямам искания.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам искания за отводи и за други доказателства.

Да се даде ход на съдебните прения.

С оглед становищата на страните, че нямат искания по този ред,
съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

Адв. М.: Уважаеми апелативни съдии, от името на моя доверител и от мое име моля да уважите въззивната частна жалба на колегата Ч., с която сме атакували протоколното определение на Пловдивския окръжен съд с доводи за неправилност и незаконосъобразност.

В производството по чл. 63, ал. 1 от НПК на вниманието на съда са визираните в закона предпоставки, а именно дали от доказателствените източници по делото може да се направи обосновано предположение, че моят подзащитен е причастен към повдигнатото му обвинение и при условията на кумулативност дали е налице някой от рисковете – опасност да се укрие или да извърши престъпление.

Изпълнявайки задълженията си в това производство, съдът в първата инстанция е приел, че от доказателствената съвкупност по делото е изводимо обосновано предположение и че в условията на кумулативност по отношение на подзащитният ми Б. е налице не хипотетична, а реална опасност от извършване на престъпление, като съдът не е изложил подробни мотиви, но е приел, че от характера на самото деяние е изводим такъв извод, като не е посочил изрично, че в конкретния случай очевидно става въпрос за висока степен на обществена опасност, която да мотивира такъв реален, а не хипотетичен риск от извършване на престъпление.

На първо място в това производство към настоящия момент считам, че не са изпълнени необходимите изисквания за разумност и обоснованост на обвинителната теза относно авторството на престъплението държане на наркотични вещества в особено големи размери от страна на подзащитния ми. Няма спор, че извършените множество следствени действия – разпити на свидетели, протоколи за извършване на претърсвания и изземвания, са извършени по съответния в НПК ред, като начинът на приобщаване на

наркотичното вещество отговаря на изискванията на закона. Същото е било санкционирано и по реда на чл. 161 от НПК, т.е. налице е и съдебна санкция.

Защитата не спори по това, че има годни разпити на свидетели и че е приобщено инкриминираното наркотично вещество към материалите по делото, но отделяйки индивидуално внимание на доказателствата, става ясно, че основният аргумент за задържането на подзащитния ми е разпитът на свидетеля К. П., който е служител на ДАНС и е извършил съответно оперативно наблюдение в момент, в който според съда е било натоварено наркотичното вещество, опаковано в кашони, и то от камион, който е установено по делото, че се управлява от моя подзащитен, в лек автомобил „П.“. На първо място, остава отворен въпросът дали тези кашони, които са претоварени от въпросния товарен автомобил – камионът, шофиран безспорно от подзащитния ми, дали са били изпълнени с това вещество, намерено впоследствие на магистралата в лекотоварния автомобил „П.“, тип баничарка, в която впоследствие е било открито наркотичното вещество. Трябва да държим сметка, че от момента, за който ни разказва свидетелят П., че е наблюдавал по време на изпълнение на своите служебни действия – до спирането на „П.“-то, е минал един немалък времеви интервал. Не е ясно и какъв е бил маршрутът на движение на това бусче „П.“. Не е ясно дали тези кашони, които са били претоварвани са били тези кашони, в които впоследствие е бил намерен самият наркотик. Няма досега нито едно доказателство, което да навежда на извод, че подзащитният ми е бил наясно какво е било съдържанието на тези кашони. Прокурорът направи възражение в реплика, че понеже е наблюдаван Б. да носи ръкавици при време на пренатоварване на тези кашони от единия автомобил в другия, това било индиция, че той е бил наясно какво е било съдържанието на кашона. Считам това за напълно несъстоятелно, макар че и първоинстанционният съд не го е включил в мотивната си част, тъй като първо това е една хипотеза, второ, защото, когато се извършва физически Т., свързан с претоварване, е нормално да бъдат поставени такива предпазни средства. Освен това видът на ръкавиците не е такъв, че да не оставят следи по кашона – латексови, а работни. Така че аз смятам, че и в процеса на развитие на това наказателно производство тези проблеми, ако не бъдат доказателствено изяснени, изчистени, остава много сериозно

открит въпросът къде са доказателствата, че именно в камиона се е превозвало наркотично вещество, което е претоварено и че това е станало със знанието на подзащитния ми Б., който по презумпция има в служебните си задължения да оказва съдействие при товарене на стока. Така че аз моля да помислите сериозно дали този набор от гласни доказателства касателно моя доверител е такъв, че да се направи разумно обосновано предположение, разбира се, отчитайки това, че става въпрос за първоначално обвинение, дали са изпълнени тези стандарти на закона, които да позволят такъв извод за неговото причастие. Най-малкото почитаеми съдии, дали на този етап съдът може да даде превес на обвинителната теза, за да може да бъде обслужен в максимална степен интереса на правосъдието, но за да бъде задържан този човек при такъв сериозен дефицит на обосновани доказателства, ми се струва за прекалено крайно. Първоинстанционният съд е подходил лекомислено, достигайки до крайния си извод за категоричност на обвинителната теза, извеждайки обосноваността на предположението.

Отделно от това, по отношение риска от опасност от укриване съдът е разсъждавал правилно и законосъобразно – че доказателствата по делото са толкова категорични, че няма опасност от укриване, т.е. тази предпоставка не седи на дневен ред, не е дискуссионна и няма да ви губя времето.

По отношение на риска от извършване на престъпление – моят подзащитен е неосъждано лице. Освен това, той няма никакви криминални прояви в житейския си път, т.е. това не е лице с висока степен на обществена опасност. Когато правите преценка на неговата лична степен на обществена опасност, на вниманието ви следва да седи и самият характер на повдигнатото обвинение, а няма спор по това нещо, но до този момент той няма една криминална проява в житейския си път. По отношение на него са представени положителни характеристични данни по местоживееене, които навеждат на обоснован извод, че самият Б. не представлява лице със завишена степен на лична обществена опасност.

Отделно от това съдът е подценил данните за неговото здравословно състояние, които са самостоятелно, хуманитарно основание, спиращо вашето внимание до такава степен, че трябва да се даде отговор на въпроса този човек, ако остане в арестни условия, при тези данни за тези тежки

хронични заболявания, не го ли поставя пред сериозен риск за сериозни здравословни усложнения. Отговорил е с едно изречение съдът, че видно от медицинската документация, се касае за заболявания със стара давност, като към момента няма данни Б. да не може да пребивава при условията на следствен арест. Зачитайки внимателно медицинските документи, които е представила защита, се вижда, че става въпрос за няколко сериозни заболявания, довели до инвалидизирането му. Страда от исхемична болест на сърцето, слаган му е стенд на определени кръвоносни съдове на базата на тежката коронарна болест. Има и артериална хиперТ.я от трета степен. Има данни за сериозни кардиологични проблеми, за полиневропатия и захарен диабет, т.е. по отношение на моя подзащитен има една сериозна комбинация от тежки хронични заболявания, които в ареста биха били Т.но контролируеми. Отделно съдът очевидно не е зачел внимателно приложените епикризи от защитата, в които са зададени конкретни препоръки за това, че неговото здравословно състояние трябва да бъде редовно проследявано. Отделно са и препоръките за хранителен режим, изписана е безсолна и бедна на мазнини диета и повишена двигателна активност, т.е. препоръките в медицинската документация много добре обосновават един извод за несъвместимост, без да иска защитата да се превърне в медицински експерти, но при тези данни за хронични заболявания е налице един реален риск той да се влоши. Има едно много хубаво решение срещу руската федерация, в което ЕСПЧОС много хубаво разсъждава, че при наличие на данни за тежки хронични заболявания на лицето е достатъчен рискът от влошаване да се приеме, че не е необходимо да бъде обитател следствен арест, т.е. самият риск от влошаване е достатъчен аргумент за облекчаване на процесуалното му положение. Затова считам, че съдът малко лекомислено е игнорирал данните за влошено здравословно състояние, защото били със стара давност. Извинявайте, но има приложени епикризи от 2020 и 2023 г., от които хронологично се проследява развитието на тези заболявания. Диабетът е довел до нарушаване и на периферната нервна система - няма никаква чувствителност в крайниците.

При тези обективни данни и при данните за личността на Б. Б. ми се струва, че липсва обосновавана необходимост от неговото задържане. В случая мисля, че много добре могат да бъдат балансирани целите на закона

по чл. 57 НПК от една страна с обслужване интереса на правосъдието, които съвпадат с обществения интерес, и данните за неговото влошено здраве и липсата на осъждане при определяне на по-лека мярка за неотклонение. Разбира се, защитата не омаловажава тежестта и характера на повдигнатото на обвинение. Става дума за 130 кг. наркотично вещество, на немалка стойност, но това може да бъде балансирано със следващата по тежест мярка за неотклонение „домашен арест“, която ще отчете всички тези специфики, а в края на краищата има не толкова убедителни доказателства, обосноваващи тезата на държавното обвинение към настоящия момент. Затова в тази насока моля за вашето определение.

В заключение, защитата оспорва обвинителната теза. Смятаме, че няма събрани косвени доказателства, които да обосновават обвинителната теза на прокуратурата. Самите обвиняеми в своите кратки обяснения не излагат факти, свързани с това, че са участвали в това престъпление, което налага краен извод, че не е необходимо те да бъдат задържани под стража. Клиентът ми е тежко болен, има адрес на местоживееене със семейството си и не е необходимо на този първоначален етап да бъде арестуван.

Съдът даде дума за лична защита на обвиняемия Б..

Обвиняемият Б. К. Б.: Съгласен съм с това, което каза адвокатът ми. Поради факта, че съм с толкова много заболявания, бих искал да ми се наложи мярка за неотклонение „домашен арест“. Не знам нищо за случилото се и съм невинен. Не съм участвал в такова престъпление.

Адв. К.: Уважаеми апелативни съдии, както съм поискала от вас с жалбата си и съм изразила несъгласието си с крайните изводи на Пловдивски окръжен съд при определяне на най-тежката мярка за неотклонение задържане под стража, считам, че не са налице кумулативните предпоставки, визирани в чл. 63, ал. 1 от НПК, а именно да са налице обосновани предположения подзащитният ми да е извършил престъплението, което му е вменено във вина, както и да е налице опасност същият да се укрие или извърши престъпление.

Както е визирано в чл. 219 от НПК, в досъдебното производство полицейските органи, както и разследващите такива, когато съберат достатъчно доказателства за извършено престъпление повдигат обвинение

на лицето, спрямо което са събрани тези доказателства с т.нар. постановление за повдигане на обвинение, в което съгласно разпоредбата на чл. 219, ал. 3, т. 4 от НПК следва да се съдържат определени реквизити, както и основанията, въз основа на които се повдига конкретното обвинение. Считам, че по настоящето досъдебно производство до настоящия момент е налице съществено процесуално нарушение, изразяващо се в нарушено право на защита, тъй като в диспозитива на постановлението за повдигане на обвинение е посочено като изпълнително деяние държане на наркотични вещества в размер повече от 130 кг., без да е посочено къде ги е държал обвиняемият тези количества наркотични вещества. Както е известно, държането може да има много форми и посочването именно на мястото, където е иззето наркотичното вещество е от съществено значение, за да може обвиняемият да организира защитата си и да даде адекватни обяснения. В случая с постановлението за повдигане на обвинение на него му е предявено такова, като се пише, че е държал наркотичните вещества в землището на с. Т.. Такова описание на държането на конкретното наркотично вещество е изключително неясно и неточно и обяснението, че досъдебното производство било в начален етап и това било работно обвинение е напълно несъотнесимо към нашето възражение, тъй като, както е посочено в решения, които не са тълкувателни, но представляват практика на съда, работното обвинение може да не включва в съдържанието си само факти и данни, които към момента на повдигане на обвинението предстои да се уточняват, напр. установяване на активния компонент на наркотичното вещество или неговото тегло и т.н. Фактът обаче на изземване на наркотичното вещество е скрепен в протокол за претърсване и изземване от 14 февруари т.г., от който е видно, че разследващият орган е бил наясно откъде е иззето наркотичното вещество, още повече, че това е станало преди на него да му бъде повдигнато обвинение. Затова считам, че е безспорно, предполагам и за вас, че на подзащитния ми му е предявено обвинение, което е неясно.

Какви са доказателствата по досъдебното производство, въз основа на които разследващият орган е преценил, че е налице обосновано предположение за авторството. Единствено и само това е протоколът за претърсване и изземване и свидетелските показания на двама полицейски служители от Пловдив и двама служители на ДАНС София. За да се вмени

във вина определено изпълнително деяние, т.е. за да се твърди в постановлението, че е извършено това престъпление, по досъдебното производство следва да има доказателства, както от обективна, така и от субективна страна, които да накарат съда да направи обосновано предположение, че подзащитният ми е автор. Какво се съдържа по делото? - едно постановление за изземване, че е иззето наркотичното вещество от МПС и на следващо място - разпитите на тези полицейски служители. Те имат съществено значение за субективната страна на престъплението, което му е вменено във вина. Така напр. полицейските служители И. и Д., които са го спрели за проверка на А Т“, заявяват в разпитите си, че подзащитният ми М. при запитване е отговорил, че има документи и че превозва маратонки, доколкото знае, а и разполага с документи. Същото обстоятелство е отбелязано и в протокола за претърсване е изземване от 14.02.2024 г., където подзащитният ми също е записал, че разполага с документи, че превозва маратонки. Другите двама свидетели, служители на ДАНС П. и Г., заявяват интересни факти относно процесното МПС, в което са открити наркотичните вещества. Проследявайки със справка от службата, в която работят, те са установили, че процесното МПС по-рано през деня, а и през нощта, се е намирало в друго населено място във В. и те са направили въпросните справки с данни от съответните митнически пунктове. По-важното обаче, което установяват, е, че въпросното МПС се управлява от други две лица, чиито имена съществуват в протоколите. Следващият момент от разпита им, който има отношение към субективната страна на престъплението е проведеното от П., но и Г. потвърждава същото, така наречено служебно външно наблюдение от тях като служители на ДАНС на някакъв паркинг, където с бинокъл наблюдавали подробно и детайлно от голям товарен камион разтоварването на кашони, които се натоварват може би в същото процесно МПС, описва се подробно слагането на ръкавици, присъствалите лица, но никъде не е посочен моят подзащитен, още повече, че те не са заявили изрично той да е присъствал там.

Всички тези обстоятелства водят до един според мен категоричен извод, че по делото не са събрани никакви доказателства по отношение на субективната страна на престъплението. Колкото и да е начален етапът, колкото и да е различно настоящето производство, при което не се гледа

съществува на делото, в крайна сметка, за да бъде налице обосновано предположение за наличие на престъпление, трябва и тук да се спазват основните принципи за наличие на доказателства както от обективна, така и от субективна страна. По тези съображения считам, че не са налице достатъчно обосновани доказателства за наличието на първата предпоставка на чл. 63, ал. 1 от НПК за авторство.

По отношение на втората предпоставка - дали е налице опасност подзащитният ми да се укрие или извърши престъпление, естествено с оглед самата квалификация на престъплението, че е извършено при условията на опасен рецидив, това не е добра характеристична данна. В случая считам, че самата тежест на опасния рецидив и начина, по който по предходното престъпление е изтърпяно неговото наказание, може да се тълкува в полза на подзащитния ми, тъй като видно от материалите по делото той е условно предсрочно освободен от изтърпяване на предходното му наказание, което означава, че друг съд е направил извод, че той не е личност с висока степен на обществена опасност и за него не са налице предпоставки да се счита, че може да извърши престъпление.

Наистина изключително неизгодна е позицията, в която той се намира и колкото и да звучи належащо вземането на тази мярка за неотклонение, предположението, че той е автор, че това е може би негова защитна теза, че не знае какво превозва, все пак няма данни за това, че той е знаел какво превозва, още повече на база на тези доказателства, които са събрани до момента и които ви цитирах – свидетелски показания, записване в протоколи, наличие на документи, че превозва друга стока - маратонки. Самият факт, че подзащитният ми е посочил в протокола за претърсване, че са налице документи – фактури вътре в самия бус, че микробусът е задържан от органите на досъдебното производство и същите документи не са извадени от жабката, за да се приложат по настоящето производство, означава negliжиране на неговите права по събиране на доказателства. Това е още едно основание да не се дава кредит на доверие на обвинителната теза, че подзащитният ми е автор на това деяние.

Бях стигнала до опасността да се укрие или извърши престъпление – не сме поискали прилагане на медицински документи относно здравословното му състояние и характеристична справка, тъй като е чужд

гражданин и в този кратък период нямаше възможност да успеем да се снабдим с такива. Няма обаче информация в обратна посока, че за него са налице лоши характеристични данни, с изключение на осъждането.

По тези съображения считам, че определената мярка за неотклонение е нецелесъобразна по смисъла на чл. 57 от НПК, поради което ви моля да определите по-лека, която да бъде парична гаранция в достатъчен размер, тъй като, видно от НПК, прокуратурата разполага с лостовете да наложи и забрана за пътуване в чужбина, за да го осигури за целите на наказателното производство. Ако определите друга мярка за неотклонение, той ще си вземе квартира в България, където ще има адрес за призоваване. В този смисъл ви моля да измените мярката му за неотклонение в „парична гаранция“ в размер, определен от вас.

Съдът даде дума за лична защита на обвиняемия М..

Обвиняемият Г. М.: Разбрах казаното от адвоката ми и го поддържам. Моля да измените мярката ми за неотклонение в по-лека, по преценка на съда, като зачетете това, което пледира моят адвокат.

Аз мислех, че превозвам маратонки, защото съм по принцип превозвач, шофьор по професия. Като ми дадоха бус-а, ми дадоха документ – фактура и трябваше да карам към Б..

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, ще започна от там, където сега колегата К. направи бележка, че предстои на досъдебното производство да се установяват много факти.

Безспорно е, и колегите заявиха, съдът в първа инстанция също, че разследването е в начална фаза. На всички ни е ясно, че едно такова голямо количество наркотик от 130 кг. на стойност над 2,5 млн. лв. не е пренасяно случайно на такива разстояния, явно има някаква организация, по която тепърва ще се работи и ще се прилагат доказателства, които ще подкрепят предположението, подозрението, че е извършено това престъпление. Нека не забравяме в какъв процес сме. Говорим за предположение за извършено престъпление, а не за доказване на обвинение. Според мен съдът правилно е приел, че са налице предпоставките на чл. 63, ал. 1 НПК, не се е съобразил с възраженията на защитата, изложени и пред вас. Съдът е описал подробно на какво базира предположението си, а именно разпитани

са 6-7 свидетеля, писмени доказателства – протоколите, веществени доказателства - фотоалбуми, експертни справки и други, които обосновават извършено престъпление по чл. 354а, ал. 1 от НК. Освен това аз считам, че тези показания на свидетелите, които са служители на ДАНС и полицейски служители, сочат картина, от която е ясно на настоящия етап, че двамата са съпричастни към извършване на деянието, за което им е повдигнато обвинение.

За да постанови определението си, съдът е преценил съответно за двамата обвиняеми другите предпоставки, предвидени в закона, а именно опасността да се укрят или извършат друго престъпление. В продължение на това, което казах - голямо количеството наркотично вещество, на висока стойност, добра организация, висока степен на обществена опасност на деянието, в случая много тежко, много надхвърлящо определението за големи размери. Тази висока степен на обществена опасност сочи на реална такава от извършване на друго престъпление. Правилно съдът е редуцирал и се солидаризирам с него, че по отношение обвиняемия Б. не съществува опасност от укриване, тъй като има семейство, деца, но съществува опасност да извърши престъпление, която е по-силна за обвиняемия М., който действително е осъждан и независимо, че е условно предсрочно освободен, това не се изтрива осъждането. Това, че друг съд е приел никакви обстоятелства за липса на опасност при предсрочното му условно освобождаване в предходен момент не значи, че при нас няма опасност да извърши престъпление.

Възражението на колегата К. досежно постановлението за привличане на обвиняем е обсъдено от съда. Считам, че не е нарушено правото на защита на обвиняемия М..

Що се отнася до доводите за здравословното състояние на Б., действително налице има медицинска документация, която сочи, че страда от хронични заболявания, но в условията на следствения арест, както е регламентирано в чл. 9, ал. 1 от Наредба № 2/2010 г. за условията и реда на медицинско обгрижване, са предоставени условия, позволяващи медицинска грижа и при евентуално влошаване на здравословно състояние на задържани лица, те могат да бъдат обслужвани и от специализирани болница. В тази връзка ви моля да оставите жалбите без уважение и да

потвърдите определението на Пловдивския окръжен съд, с което спрямо двамата обвиняеми е взета мярка за неотклонение „задържане под стража“.

Съдът даде последна дума на обвиняемите.

Обвиняемият Б. К. Б.: Пак ще се повтора, че не знам нищо за случилото се. Бил съм на работа – ако има товарене и разтоварване да ги извърша. Второ – имам много болести и не мога да бъда в ареста. Моля да не бъда задържан.

Обвиняемият Г. М.: Моля да не бъда задържан под стража.

Съдът се оттегли на тайно съвещание.

Съдебното заседание продължава в 11:09 часа в същия съдебен състав, секретар и страни.

Съдът, след съвещание, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и съображенията на страните, прие, че искането за отмяна на обжалваното първоинстанционно определение и за определяне на мерки за неотклонение, различни от задържане под стража, не е основателно.

Споделя се становището на окръжния съд, че наличната доказателствена маса, състояща се от изброените в определението му гласни, писмени и веществени доказателствени материали, обосновава предположение за причастност на жалбоподателите към инкриминираните наказуеми с лишаване от свобода престъпления: обвиняемият Б. – по чл. 354а, ал. 2, изр. 2 вр. ал. 1 НК, а обвиняемият М. – по чл. 354а, ал. 2, изр. 2, т. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“ НК. Правилно е било отхвърлено оспорването на разискваното предположение. Обясненията на обвиняемите, че не знаели за превозвания наркотик в товарните автомобили, които управлявали, се опровергават от наблюденията на очевидци за техни последователни, очевидно свързани и координирани действия, както и от възприетото от магистралните полицаи явно притеснение на обв. М. при задържането му и няколкократно промени във версията за превозвания товар. По делото са разпитани полицейски служители, които наблюдавали претоварването на кашони от автокомпозицията, която била превозена от чужбина през Д. м. до софийски ТИР-паркинг от страна на шофьора обвиняемия Б., в задържания лекотоварен автомобил „П.“, управляван от обвиняемия М.. Те са описали особености и количество на кашоните, от които може да се съди, че са били същите, иззети от П.то в землището на с. Т., обл. Пловдив (и в които според експертната справка се съдържали 130 кг. марихуана). От техните показания се установява също, че П.то е било следвано от л.а. „М.“ с рег. № ** **** **, собственост на владелеца на П.то, а и задържаният М. е посочил, че „зад него се е движел шефът му“.

За оборване на разискваното подозрение адв. К. се позова на превозни документи, в които било фиксирано, че иззетите от лекотоварния автомобил кашони съдържат маратонки. Тъй като подобни документи не са приложени по делото, въззивната инстанция не може да вземе отношение по това възражение. Държи да отбележи обаче, че дори да съществуват подобни документи, те биха доказали единствено придаването на законоподобна форма на инкриминираното превозване на наркотично вещество.

За разпространителската цел на държаната марихуана няма никакво съмнение предвид нейното количество и апокрифния начин на преминаване от ръка в ръка.

Що се отнася до идеята на адв. К., че в постановлението за повдигане на обвинението не било фиксирано точното мястото на престъплението, в което обв. М. е обвинен, тя е отхвърлена с изцяло споделими съображения от първата инстанция. Въпросното място е достатъчно добре конкретизирано – землището на пловдивското село Т., където бил спял за проверка лекотоварният автомобил „П.“. Така че правото на обвиняемия М. да научи в какво точно е обвинен, за да организира защитата си, не е zlepоставено.

Споделими са и разсъжденията на първата инстанция за реална опасност от извършване на престъпление, ако жалбоподателите не се задържат под стража. Тя правилно е изведена от особената тежест на посегателствата, която се определя от количеството и стойността на престъпния предмет, няколкократно надхвърлящи изискуемите за квалификацията „големи размери“ и явната неустрашимост на престъпното изпълнение, ангажирало усилията на множество лица. По отношение на обвиняемия М. правилно е констатирана и опасност от укриване предвид липсата на връзка с България, която да го задържи в страната по време на наказателното производство. Впрочем за него е активна и презумпцията по чл. 63, ал. 2, т. 1 НПК предвид повдигнатото обвинение за опасен рецидив, а данните по делото очевидно не я оборват. Не е разбираемо позоваването на приложеното спрямо обв. М. условно предсрочно освобождаване от изтърпяване на остатъка от предходното му наказание лишаване от свобода. Всъщност настоящото престъпление ретроспективно сочи, че пенитенциарният му престой не е постигнал поправително-превъзпитателното въздействие, с което въпросното предсрочно освобождаване е било мотивирано.

Заради въпросните отчетливи опасности по чл. 63, ал. 1 от НПК не е подходящ избор на по-леки мерки за неотклонение.

Първият съд е съобразил и обстоятелствата по чл. 56, ал. 3 от НПК, а именно чистото съдебно минало и добрите характеристични данни на обв. Б. и Т.овата ангажираност на двамата обвиняеми. И правилно е приел, че не могат да обосноват извод, обратен на направения, тъй като нямат потенциала да изключат коментираните опасности.

Правилно е отхвърлено като недоказано твърдението за влошено здраве

на обв. Б.. Медицинската документация установява, че той страда от редица заболявания, всяко от които е хронично и овладяно към настоящия момент, пък и според българското специално законодателство върху лишените от свобода се упражнява перманентно медицинско наблюдение. Така че за риск за здравето му в арестни условия въобще не може да се говори, както правилно е приел и окръжният съд.

С оглед горните съображения ПАС е на становище, че обжалваните мерки за неотклонение са взети при подходящо мотивиране на законовите предпоставки за това, като са съобразени всички обстоятелства по чл. 56, ал. 3 от НПК в аспекта на целите по чл. 57 от НПК. Поради това жалбите се оказаха неоснователни и ще бъдат отхвърлени, а първоинстанционното определение ще бъде потвърдено.

Ето защо съдът в настоящия състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение № 280 от 17.02.2024 г., постановено по ЧНД № 439/2024 г. по описа на Пловдивския окръжен съд, с което на обвиняемите по ДП № 50/2024 г. по описа на РУ – Т. при ОД на МВР – Пловдив – Б. К. Б. и Г. М. са взети мерки за неотклонение „задържане под стража”.

Определението е окончателно.

Обвиняемият Г. М.: Не желая писмен превод на акта на съда и на протокола от днешното съдебно заседание.

Да се изплати на преводача Г. от бюджета на съда възнаграждение за извършения днес превод в размер на 50 лв. **Издаде се РКО.**

Протоколът изготвен в с. 3.

Заседанието се закри в 11:18 часа.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____